

Sygn. akt IV Ka 665/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2015 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Marta Legeny-Błaszczyk

Protokolant sekr. sądowy Agnieszka Olczyk

przy udziale -----

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2015 roku

sprawy **K. P.**

obwinionego o z art. 86 § 1 kw oraz art. 92 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 26 sierpnia 2013 roku sygn. akt VII W 489/13

na podstawie art. 437 § 2 kpk, art. 438 pkt 3 kpk, art. 109 § 2 kpw, art. 634 kpk, art. 627 kpk, art. 119 kpw, art. 8 i art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami)

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjmuje, iż przypisane wykroczenie zostało popełnione około godz. 08:30 dnia 10 czerwca 2013 roku;

w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80,00 (osiemdziesiąt) złotych opłaty za drugą instancję oraz kwotę 50,00 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków za postępowanie przed Sądem drugiej instancji.

Sygn. akt IV Ka 665/14

UZASADNIENIE

K. P. został obwiniony o to, że w dniu 10 czerwca 2013 roku w m. T., powiat (...)– wschodni, woj. (...), skrzyżowanie trasy (...) z ulicą (...), kierując pojazdem marki M. (...)nr rej. (...)nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu doprowadzając do zderzenia z pojazdem marki H. (...)o nr rej. (...)czym stworzył zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego, w tym samym miejscu i czasie nie zastosował się do sygnalizacji świetlnej przejeżdżając skrzyżowanie na czerwonym świetle, **tj. o czyn z art. 86 § 1 kw oraz art. 92 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw.**

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 26 sierpnia 2014 roku w sprawie VII W 489/13 uznał obwinionego K. P. za winnego popełnienia zarzucanego wykroczenia i na podstawie art. 92 § 1 kw w zw. z art. 9

§ 2 kw wymierzył karę 800 złotych grzywny oraz zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 80 złotych opłaty i 1382,96 złotych tytułem zwrotu wydatków.

Wyrok ten zaskarżył obrońca obwinionego K. P. w całości. Apelacja wywiedziona została z podstawy prawnej art. 103 kpw w zw. z art. 109 § 1 i § 2 kpw w zw. z art. 425 § 3 kpk, art. 444 kpk, art. 447 § 1 kpk i art. 428 pkt 2 i 3 kpk i zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia w szczególności art. 8 kpw w zw. z art. 4, art. 5 § 1 i 2, art. 7, art. 167, art. 173 § 1 i 3, art. 201 kpk w zw. z art. 82 kpw w zw. z art. 410 i art. 424 kpk polegającą na:

a) całkowicie dowolnej a nie swobodnej ocenie opinii oraz ustnej uzupełniającej opinii sporządzonej przez biegłego M. M. (1) poprzez uznanie jej za jasną, logiczną, zgodną z doświadczeniem życiowym i wskazaniem wiedzy oraz przyznaniu jej waloru pełnowartościowego dowodu, w sytuacji gdy:

- zgodnie z treścią opinii materiał dowodowy nie pozwala na przeprowadzenie rekonstrukcji kolizji w sensie kryminalistycznym „... nie pozwala na określenie miejsca, w którym doszło do kontaktu pojazdów, prędkości z jaką poruszały się pojazdy oraz jakie były tory ich ruchu” co wskazuje na to, iż nie było podstawowych danych umożliwiających sporządzenie kategorycznej opinii przez biegłego,

- opinia opierała się tylko na osobowym materiale dowodowym w sytuacji, gdy zeznania świadków w zakresie sposobu poruszania się obu samochodów, ich wzajemnego poruszania się oraz prędkości są niespójne, niejednolite co przyznaje w uzasadnieniu sam Sąd meriti, a tym samym nie mogą stanowić, wyłącznej podstawy ustaleń przyjętych przez biegłego w zakresie przebiegu zdarzenia,

- określenie wzajemnej korelacji śladów wskazanych w opinii nastąpiło na podstawie teoretycznego zestawienia modeli danych samochodów – biegły nigdy nie dokonywał pomiarów wysokości uszkodzeń w samochodzie pokrzywdzonej, jak również nie zestawiał w sposób faktyczny samochodów biorących udział w kolizji celem weryfikacji możliwości powstania wzajemnych uszkodzeń w sytuacji, gdy opinia prywatna takie badania przeprowadziła i wykazała niemożliwość powstania, z uwagi na inne wysokości, przedmiotowych uszkodzeń w sposób przedstawiony przez pokrzywdzoną,

- biegły w swojej opinii zawarł wniosek o braku możliwości jednoznacznego potwierdzenia możliwości powstania uszkodzeń (k. 82), co zdaniem obrony całkowicie wyklucza opinię, jako dowód przesądzający o winie i sprawstwie obwinionego,

- biegły w swojej opinii, jak i opinii uzupełniającej, w sposób kategoryczny wskazał, iż nie stwierdził przeszczepów lakierów samochodów biorących udział w kolizji, co przy charakterze tych uszkodzeń (otarcia lakieru) całkowicie wyklucza tezę o możliwości zaistnienia przedmiotowej kolizji,

- biegły w swojej ustnej opinii uzupełniającej wskazał, iż uszkodzenia na samochodzie pokrzywdzonej charakterystyczne są dla uszkodzeń parkingowych tj. dla samochodów bardzo wolno poruszających się, co w przedmiotowej sprawie nie mogło mieć miejsca bowiem zarówno pokrzywdzona K. W., świadek R. N., jak i obwiniony wyraźnie wskazali na nagłe i szybkie poruszenie się samochodu obwinionego,

- biegły nie jest w stanie stwierdzić, z jaką prędkością poruszały się oba pojazdy, co nie daje jakichkolwiek podstaw do sformułowania tezy, iż uszkodzenia zlokalizowane na pojazdach korelują ze sobą pod względem wydatku energetycznego,

- tezy i wnioski wynikające z opinii sporządzonej przez biegłego są sprzeczne ze stanowiskiem wyrażonym w opinii prywatnej przez biegłych J. B. i T. Ś. załączonej do akt karnych,

- opinia sporządzona przez biegłego M. M. opiera się jedynie na danych wynikających z materiałów zdjęciowych oraz oględzin samochodu obwinionego, brak jest dokonania pomiarów wzajemnych elementów, co nie pozwala na

zweryfikowanie czy parametry konkretnych pojazdów biorących udział w zdarzeniu i ich uszkodzeń pozostawały we wzajemnej korelacji, co w konsekwencji całkowicie deprecjonuje wartość dowodową sporządzonej opinii w zakresie wniosków dotyczących zaistnienia kolizji drogowej pomiędzy samochodem marki M. (...) oraz H. (...), jak i co do winy i sprawstwa obwinionego K. P.

b) całkowicie dowolnej ocenie wiarygodności wyjaśnień obwinionego K. P. dotyczących nieistnienia uszkodzeń stwierdzonych przez biegłego M. M. na przednim prawym zderzaku w okolicy wykroju koła przedniego w trakcie przeprowadzania oględzin samochodu przez funkcjonariusza policji D. M. poprzez przyjęcie, iż stanowią one przyjętą przez obwinionego linię obrony w sytuacji, gdy w trakcie postępowania nie przeprowadzono żadnego dowodu, który miałby w jakikolwiek sposób podważać wiarygodności tego oświadczenia i są one spójne z dowodem w postaci oględzin pojazdu (k. 12 - 13),

c) całkowicie dowolnej ocenie wiarygodności dowodu w postaci protokołu oględzin pojazdu obwinionego marki M. (...) o nr rej. (...) oraz zeznań św. D. M. poprzez przyjęcie, iż sporządzała je osoba niedoświadczona w sytuacji, gdy w trakcie postępowania nie wykazano żadnych uchybień w procedurze wykonywania tych oględzin, protokół zawiera opis mniej widocznych uszkodzeń na samochodzie, a świadek wyraźnie stwierdził, iż gdyby istniały w dniu przeprowadzania oględzin inne uszkodzenia to zostałyby wpisane do protokołu,

d) dowolnym przyjęciu, iż weryfikacji w tym postępowaniu podlega jedynie wersja pierwsza przedstawiona przez pokrzywdzoną K. W. i świadka R. N. , tylko z uwagi na brak motywu do kłamstwa co ewidentnie świadczy o wybiórczej analizie materiału dowodowego wbrew zasadzie określonej w art. 7 kpk,

e) braku wskazania przyczyn i motywów, jakimi kierował się Sad przyjmując dany stan faktyczny, jak również uzasadnienia powodów, dla których odmówił wiarygodności dowodom przemawiającym na korzyść obwinionego w szczególności dokumentowi prywatnemu w postaci opinii sporządzonej przez biegłych J. B.i T. Ś., jak również wyjaśnień złożonych przez niego w trakcie trwania postępowania sądowego,

f) nie spełnieniu przez uzasadnienie zaskarżonego wyroku wymagań formalnych w zakresie wskazania przez sąd okoliczności przemawiających za odmową uznania za wiarygodne dowodów w postaci dokumentu prywatnego, jakim jest opinia prywatna sporządzona przez J. B.i T. Ś., jak również braku jakiegokolwiek merytorycznej odniesienia się do zastrzeżeń zawartych w tej opinii i jej wniosków w sytuacji, gdy zastrzeżenia te i wnioski pozostają w całkowitej sprzeczności z treścią opinii sporządzonej przez M. M.,

g) całkowicie nietrafnym przyjęciu, iż nie ma podstaw do dopuszczenia w przedmiotowej sprawie dowodu z opinii nowego biegłego, z uwagi na fakt, iż wniosek też zmierza jedynie do przedłużenia postępowania w sytuacji, gdy opinia biegłego M. M. opiera się nie na dowodach, a na subiektywnych odczuciach biegłego, ocenie wiarygodności zeznań świadków, przyjęciu wersji zdarzenia nie mającej odzwierciedlenia w materiale dowodowym, a co więcej opinia ta pozostaje w całkowitej sprzeczności z opinią prywatną złożoną do akt sprawy,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na nietrafnym przypisaniu obwinionemu popełnienia zarzucanego mu czynu w sytuacji gdy dokładna analiza materiału dowodowego, a zwłaszcza wyjaśnień obwinionego K. P., zeznań świadka R. N. (2) i pokrzywdzonej K. W. (2), jak również szczegółowa analiza danych stanowiących podstawę do wydania opinii i w konsekwencji prawidłowości i rzetelności przeprowadzonych opinii wskazuje, iż:

- do zdarzenia nie mogło dojść w czasie wskazującym w sentencji wyroku, z uwagi na fakt, iż w tym czasie na miejscu zdarzenia nie było ani obwinionego, ani pokrzywdzonej,

- nie ma pewności, co do zasadności postawionego mu zarzutu, co nie pozwala na tak jednoznaczną, pozbawioną wątpliwości konstatację Sądu w zakresie sprawstwa i winy obwinionego K. P..

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od dokonania przypisanego mu w nim czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Sadowi rejonowemu w Piotrkowie Trybunalskim w łodzi, Wydział VII Karny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego nie jest zasadna.

Wbrew stanowisku zaprezentowanemu w apelacji ustalenia faktyczne poczynione przez sąd pierwszej instancji, a dotyczące sprawstwa obwinionego w zakresie zarzucanego mu wykroczenia są prawidłowe i zgodne z całokształtem okoliczności sprawy.

Sąd pierwszej instancji kierując się prawem swobodnej oceny dowodów poczynił ustalenia takie, które nie mogą być uważane za błędne, dowolne, sprzeczne z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Sąd Okręgowy podziela ocenę sądu rejonowego, iż podstawę ustaleń w sprawie winny stanowić zeznania pokrzywdzonej K. W. (2) i świadka R. N. (2). Świadczenie ci zgodnie i spójnie opisali okoliczności, w jakich doszło do przedmiotowego zdarzenia, wzajemne usytuowanie samochodów, moment, w którym doszło do powstania uszkodzeń w pojeździe, którym się poruszali oraz czynności, które podjęli bezpośrednio potem, w tym m.in. próbę nawiązania kontaktu z osobą kierującą samochodem osobowym M. (...), podjęte przez niego manewry – wycofanie i skręcenie z trasy (...) w ul. (...), wykonanie fotografii samochodowi M. a następnie powiadomienie Policji. Zeznania te potwierdza rzeczowy materiał dowodowy w postaci przede wszystkim trzech zdjęć wykonanych aparatem w telefonie komórkowym na miejscu zdarzenia przez świadka R. N. (2) – k. 9. Na zdjęciach tych widać nie tylko uszkodzenia powstałe w pojeździe kierowanym przez K. W. (2) – zdjęcie I. (...) ale też całe skrzyżowanie drogi (...) z ulicą (...) i usytuowanie na nim w dwóch pozycjach samochodu M. (...) o nr rej (...) – zdjęcie I. (...) i I. (...). Na pierwszym zdjęciu I. (...) uwidocznił się w/w samochód marki M. stojący skośnie w stosunku do osi jezdni (...), przodem samochodu skierowanym w kierunku wjazdu w ulicę (...), na drugim zaś widać ten sam samochód znajdujący się już za skrzyżowaniem, tuż przed przejściem dla pieszych, na ulicy (...), na pasie ruchu prowadzącym w kierunku Szpitala w T. – zdjęcie I. (...). Zdjęcia te potwierdzają fragment zeznań świadków K. W. (2) i R. N. (2) o wycofaniu przez kierującego samochodem i oddaleniu się przezeń w kierunku ul. (...). Treść zeznań w/w świadków pozostawała spójna w ciągu całego toczącego się w sprawie postępowania. Brak zatem podstaw do podzielenia stanowiska apelującego o istnieniu dwóch wersji tych zeznań. Niewielkie różnice pomiędzy kolejnymi relacjami są naturalne i nie podważają ich wiarygodności.

Zakres uszkodzeń powstałych w samochodzie H. (...), należącym do pokrzywdzonej, oprócz w/w zdjęcia (...) potwierdza też protokół oględzin tego samochodu wykonany w dniu zdarzenia o godzinie 12:30 – k. 7, z którego wynika, że zarysowaniu uległ tylny lewy błotnik oraz tylny zderzak z lewej strony. Rodzaj i rozmiar tych uszkodzeń pozostaje też w korelacji z zeznaniami świadków, którzy podali, że poczuli uderzenie – bujnięcie – zakołysanie z tyłu po stornie kierowcy i przedstawionym przez niego opisem toru ruchu samochodu M. (...), z którego wynika, że kierowca tego pojazdu wciskając się między ich samochód - poruszający się pasem na wprost, a barierkę i wyprzedzając ich samochód zarysował prawą przednią częścią swojego samochodu tylną część ich samochodu od strony kierowcy. Zeznań tych nie dyskredytuje dowód w postaci protokołu oględzin samochodu M. (...) – k. 18 - 19, w którym nie stwierdzono uszkodzeń odpowiadających mechanizmowi ich powstania opisanemu przez świadków K. W. (2) i R. N. (2). Uszkodzenia te stwierdzone bowiem zostały podczas oględzin tego samochodu wykonywanych przez biegłego M. M. (1) wydającego opinię w niniejszej sprawie, o czym będzie mowa poniżej. Nie sposób też pominąć okoliczności, że również w prywatnej opinii przedstawionej przez obwinionego stwierdzone zostały zarysowania po prawej stronie zderzaka przedniego, w okolicy wykroju koła prawego – k. 111. Obwiniony nie przedstawił przy tym żadnych dowodów świadczących o tym, że uszkodzenie to powstało w innym zdarzeniu. Nadto wskazać należy, że protokół oględzin M. (...) nr rej. (...) – k. 18 - 19 został sporządzony przez funkcjonariusza policji, który sporadycznie, jak sam przyznał w swoich zeznaniach – k. 67v., wykonuje tego rodzaju czynności, gdyż zajmuje stanowisko dzielnicowego. W konsekwencji powoduje to, że nie sposób podzielić zarzutu apelacyjnego wskazującego na nieuzasadnioną, w ocenie

skarżącego, odmowę przydania waloru wiarygodności wyjaśnieniom K. P. o braku na jego samochodzie uszkodzeń stwierdzonych przez biegłego M. M. (1).

Prawdziwość depozycji świadków K. W. (2) i R. N. (2) w zakresie toru ruchu samochodu M. (...) do momentu dojechania do skrzyżowania trasy (...) z ulicą (...), pośrednio potwierdzają też słowa obwinionego wypowiedziane na rozprawie w dniu 11.02.2014r. - k. 67v., w których podał, że w dniu kolizji jechał lewym skrajnym pasem drogi nr (...) w kierunku Ł. i przed skrzyżowaniem zmienił pas ruchu na uprawniający go do jazdy na wprost.

W ocenie Sądu Okręgowego pozytywną weryfikację zeznań świadków K. W. (2) i R. N. (2) w zakresie opisu mechanizmu powstania uszkodzeń na samochodzie pokrzywdzonej stanowi opinia biegłego M. M. (1), który po przeprowadzeniu w dniu 15.03.2014r. oględzin samochodu M. (...) o nr rej. (...) stwierdził oprócz uszkodzeń ujawnionych w czasie oględzin w dniu 21.06.2013r. - k. 18-19, uszkodzenie polegające na otarciu zderzaka przedniego po prawej stronie w okolicy wykroju koła przedniego prawego, znajdujące się w odległości ok. 540 - 610 mm, opisane i sfotografowane na str. 8 opinii (k. 80) a następnie po zapoznaniu się z zeznaniami świadków, dokumentacją fotograficzną obrazującą uszkodzenia na samochodzie pokrzywdzonej H. (...) i stwierdzeniu, że w wyniku badań powłoki lakierniczej nie stwierdzono ingerencji lakierniczej na poszyciu karoserii pojazdu uznał, że uszkodzenia zlokalizowane na pojazdach korelują ze sobą pod względem wysokości, wydatku energetycznego oraz charakteru i kierunku powstawania uszkodzeń. Wnioski zawarte w tej opinii zostały potwierdzone i uszczegółowione w ustnej uzupełniającej opinii biegłego.

W ocenie Sądu Okręgowego obie w/w opinie, wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji, są jasne, spójne i pozbawione sprzeczności.

Nie sposób w szczególności podzielić zarzutu apelacyjnego, iż opinia pisemna została oparta tylko na osobowym materiale dowodowym. Lektura tejże wskazuje wyraźnie, że jej podstawą był też rzeczowy materiał dowodowy w postaci protokołów oględzin obu samochodów, dokumentacja fotograficzna a nadto biegły osobiście dokonał oględzin samochodu M. (...). Uwzględnienie przy jej wydawaniu zeznań świadków, które zostały ocenione przez Sąd Rejonowy jak wiarygodne, którą to ocenę Sąd Odwoławczy - jak wskazano wyżej - w pełni podziela, nie stanowi uchybienia. Jej wartości dowodowej nie umniejsza też zawarcie w niej stwierdzenia, że „materiał dowodowy nie pozwala na przeprowadzenie rekonstrukcji kolizji w sensie kryminalistycznym, ... nie pozwala na określenie miejsca, w którym doszło do kontaktu pojazdów, prędkości z jaką poruszały się pojazdy oraz jakie były tory ich ruchu”, gdyż jej celem nie było wyjaśnienie tych kwestii, lecz udzielenie odpowiedzi na pytania zawarte w postanowieniu Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 11.02.2014r. - k. 68, w tym m.in. czy zarysowania stwierdzone na karoserii pojazdu pokrzywdzonej mogły powstać w okolicznościach przez nią wskazywanych oraz czy zarysowania na pojeździe obwinionego mogły powstać w chwili zdarzenia i odpowiadają one uszkodzeniom wskazywanym przez pokrzywdzoną. Biegły odpowiedział na wszystkie postawione mu pytania, a udzielone odpowiedzi były jasne, rzeczowe i wszechstronnie uzasadnione. Wbrew zapatrywaniom skarżącego do wydania przedmiotowej opinii nie było też konieczne zestawienie w sposób faktyczny samochodów biorących udział w kolizji. Biegły dysponował danymi zawartymi w dowodzie rejestracyjnym samochodu H. (...) o nr rej (...) i M. (...) nr rej. (...), dokumentacją fotograficzną uszkodzeń samochodu marki H., jak i rozmiarem jego opony. W przypadku samochodu M. (...) nr rej. (...) wykonał dodatkowo oględziny tego samochodu. Wszystkie te dane umożliwiły biegłemu ustalenie wszystkich potrzebnych parametrów fizycznych samochodów biorących udział w zdarzeniu, w tym m.in. ich wysokości i szerokości. Były one wystarczające dla wyprowadzenia zawartych w opinii wniosków. W odniesieniu do wywodów apelacji wskazać należy, że opinia prywatna, na którą powołuje się skarżący dla wykazania niejasności w opinii procesowej, wprawdzie rzeczywiście zawiera faktyczne zestawienie samochodów, jednakże użyty w nim samochód H. (...) nie jest samochodem, który brał udział w zdarzeniu, lecz jedynie samochodem tego samego modelu, typu, pochodzącego z podobnych lat produkcji, z oponami różniącymi się od tych zamontowanych w samochodzie o nr rej. (...) o 7,9 mm. Nie może zatem skutkować podważeniem wniosków zawartych w opinii sporządzonej przez biegłego M. M. (1), który dysponował danymi tego konkretnego samochodu i wymiarami opon, które były w nim zamontowane w dniu zdarzenia.

Z kolei przywołane przez apelującego stanowisko biegłego o braku możliwości potwierdzenia możliwości powstania uszkodzeń (k. 82) dotyczy tylko kwestii rozważań o wzajemnym zahaczeniu lusterek samochodów, które jak stwierdził biegły statystycznie powinno nastąpić, jednak uwzględniając lakoniczny opis przebiegu kolizji i dynamiczny charakter zdarzenia „nie można jednoznacznie potwierdzić, że do uszkodzeń takowych powinno dojść”.

Dokonanej przez Sąd pierwszej instancji oceny materiału dowodowego nie znosi też przytoczone w apelacji określenie, którym posłużył się biegły, iż uszkodzenia na samochodzie pokrzywdzonej „mogą to być uszkodzenia typowo parkingowe”, podczas gdy jak podnosi skarżący świadkowie wskazali na nagłe i szybkie przemieszczanie się samochodu obwinionego. Zarzut ten odnosi się do zdania wyrwanego z kontekstu całej wypowiedzi biegłego, w tym w szczególności jej fragmentu zawartego na k. 120 akt sprawy. Podnieść należy, że biegły dwa zdania wcześniej stwierdził, że „To mogą być charakterystyczne uszkodzenia dla wolnego poruszania się pojazdów, jak i szybkiego poruszania się samochodów”. Prędkość samochodu, jak podaje biegły, nie ma znaczenia dla wysokości powstałych uszkodzeń. Jednocześnie biegły wielokrotnie podawał, że na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego nie da się ustalić prędkości samochodów biorących udział w zdarzeniu. Opinia została wydana w oparciu o wynikające z zeznań świadków założenie, że samochód M. poruszał się a jego ruch był równoległy lub zbliżony do równoległego tj. osie podłużne pojazdów były do siebie równoległe.

Niemożność ustalenia prędkości, z jaką poruszały się pojazdy, nie jest natomiast przeszkodą, wbrew stanowisku wyrażonemu w apelacji, dla ustalenia, że uszkodzenia zlokalizowane w pojazdach korelują ze sobą pod względem wydatku energetycznego.

Nie sposób też zgodzić się skarżącym, że brak przeszczepów lakierów samochodów biorących udział w kolizji wyklucza tezę o możliwości zaistnienia przedmiotowej kolizji. Jak wynika bowiem z opinii biegłego M. M. (1) jest to tylko jedno z wielu kryteriów podlegających ocenie. Biegły wyjaśnił, że pojazdy biorące udział w kolizji różniły się rocznikami ich wytworzenia a w konsekwencji technologią ich wykonania, w tym techniką wykonania powłoki lakierniczej. Zderzak samochodu M. wykonany jest z elastomerów, które cechuje zdolność do odwracalnej deformacji pod wpływem działania sił mechanicznych. Zderzak takiego samochodu może odkształcać się bez trwałych deformacji. Stąd uszkodzenia w samochodzie obwinionego są mniejsze niż w samochodzie pokrzywdzonej.

Powyższej oceny nie zmienia okoliczność, iż wnioski zawarte w opiniach biegłego M. M. (1) stoją w sprzeczności z wnioskami zawartymi w prywatnej opinii sporządzonej przez J. B.i T. Ś.. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem opinie "prywatne", czyli pisemne opracowania zlecone przez innych uczestników postępowania aniżeli uprawnione organy procesowe, nie są opiniami w rozumieniu art. 193 k.p.k. w zw. z art. 200 § 1 k.p.k. i nie mogą stanowić dowodu w sprawie. Ekspertyza taka może jedynie stanowić dla organu procesowego informację o celowości dopuszczenia przez organ procesowy dowodu z opinii biegłego lub w przypadku, gdy taka opinia była już wydana, o celowości powołania nowego biegłego. (...)opinia J. B.i T. Ś. nie stanowi podstawy do uznania, jak już wskazywano powyżej, że pomiędzy nią a opinią biegłego M. M. (1) zachodzą sprzeczności, wydana bowiem została w oparciu o inne założenia, w tym przede wszystkim użyto przy jej wydawaniu innego samochodu niż biorący udział w zdarzeniu. Z tego względu nie może stanowić podstawy do powołania nowego biegłego w oparciu o art. 201 kpk.

Na marginesie zwrócić należy uwagę na istniejącą w apelacji rozbieżność co do nazwiska biegłego opiniującego w rozpoznawanej sprawie, który określany jest jako M. M. albo M. M.. Różnica ta potraktowana została jako omyłka pisarska.

Co się tyczy natomiast fragmentu zachowania obwinionego polegającego na niezastosowaniu się do sygnalizacji świetlnej i przejechaniu na czerwonym świetle stwierdzić należy, że podstawę ustaleń w tym zakresie stanowią zeznania świadków K. W. (2) i R. N. (2), w których opisali wykonany przez obwinionego manewr cofania i skręcenia w ul. (...) na czerwonym świetle, co zostało uwidocznione na wyżej opisanych zdjęciach I. (...) i I. (...). Na zdjęciu I. (...) widać, że w momencie przystępowania przez obwinionego do przejechania skrzyżowania w kierunku ul. (...) na skrzyżowaniu, z prawej strony jego samochodu stoi inny samochód, którego pozycja wskazuje, iż wyjechał z ulicy (...) na trasę (...) w kierunku Ł.. Pozwala to na przyjęcie, że w tym momencie światło zielone było włączone dla samochodów

wyjeżdżających z ulicy (...) na trasę (...) w kierunku Ł.. Wyklucza to przyjęcie, z uwagi na krzyżowanie się torów ruchu, że zielone światło miały też samochody skręcające z trasy (...) w ulicę (...).

Wyżej wymienione dowody przyjęte przez Sąd Rejonowy za podstawę rozstrzygnięcia przedstawiają spójny i logiczny przebieg zdarzeń mających miejsce w dniu 10 czerwca 2013r. i ukazują sposób zachowania się obwinionego K. P..

Motywy zaskarżonego wyroku jako wywiedzione logicznie, przekonująco i w sposób zgodny z wymaganiami art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpow i art. 424 § 1 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpow podlegają akceptacji i uznaniu za trafne.

Jedyną nieprawidłowością stwierdzoną przez Sąd Okręgowy jest niedokonanie przez Sąd pierwszej instancji zmiany w opisie przypisanego obwinionemu czynu co do godziny, w której miało miejsce przedmiotowe zdarzenie. Z opisu czynu wynika, że kolizja miała miejsce o godzinie 12:30, podczas gdy do zdarzenia doszło około godziny 08:30, na co jednoznacznie wskazują zeznania świadków K. W. (2) i R. N. (2) oraz fotografie z miejsca zdarzenia – k. 9. Godzina 12:30 jest godziną złożenia zawiadomienia o popełnieniu wykroczenia. Z tych względów dokonano zmiany zaskarżonego wyroku.

Apelacja nie przedstawia argumentów o takiej randze i znaczeniu, które podważałyby prawidłowość pozostałych ustaleń faktycznych, a zaprezentowana w niej ocena dowodów jest jednostronna i całkowicie dowolna.

Zachowanie obwinionego polegające na niezachowaniu w dniu 10.06.2013r. około godz. 08:30 w m. T., powiat (...) – wschodni, woj. (...), na skrzyżowaniu trasy (...) z ulicą (...) szczególnej ostrożności przy wykonywaniu pojazdem marki M. (...) nr rej. (...) manewru zmiany pasa ruchu i doprowadzenie w ten sposób do zderzenia z pojazdem marki H. (...) o nr rej. (...), co stworzyło zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego a nadto zachowanie polegające na niezastosowaniu się do sygnalizacji świetlnej i przejechaniu przez skrzyżowanie na czerwonym świetle wyczerpało dyspozycję wykroczenia stypizowanego w art. 86 § 1 kw oraz art. 92 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw.

Z uwagi na okoliczności popełnienia wykroczenia zasadnie uznał sąd rejonowy, iż należało obwinionemu wymierzyć karę grzywny. Orzeczona kara jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i spełni cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do obwinionego. Jej wysokość dostosowana została do jego warunków osobistych i rodzinnych oraz możliwości zarobkowych. Obwiniony jest osobą w sile wieku, posiadającą wyższe wykształcenie, prowadzącą własną działalność gospodarczą. Z powyższych względów orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.

Na marginesie wskazać należy, że Sąd Odwoławczy dostrzega nieprawidłowość polegającą na wskazaniu w podstawie prawnej wymiaru kary przepisu art. 92 § 1 kw, w sytuacji gdy to przepis art. 86 § 1 kw przewiduje karę surowszą i to on stosownie do treści art. 9 § 2 kw winien zostać powołany w podstawie prawnej wymiaru kary, jednakże mając na względzie, że oba te przepisy przewidują zagrożenie karą grzywny w tym samym rozmiarze i właśnie ta kara została wymierzona obwinionemu należało uznać, że omyłka ta pozostaje bez wpływu na treść rozstrzygnięcia.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia w zakresie kosztów postępowania odwoławczego stanowiły przepisy wskazane w części dyspozytywnej wyroku.